

GÜZDE

Gülümseyen çimen kokusuyla bakıyordu sevgili
Yağmur damlalarına vurunca mahcup güneş
Tenha bir sonbahar bahçesini okşuyordu avuçlarıyla
Kelimelerinin altında kuru yaprak hışırtısı
Ellerinde muzip çocukların mahzun sevinci
Uçtu uçacak türkülerde ayakları
O gün orada o hiç bitmeyecekmiş gibi uzayan yolda
Yalnızdı, kendinleydi, bütündü, paramparça
Yürüyordu, yürüyordu ardında tükenmiş bir aydınlık
Kendi ışığını aradığı çağırın karanlığa

Gördün işte sevgiliyi bomboş göğün altında
Peki, orada senden kaç tane vardı Ahmet?
Gitme ölüp hüznüyle söyleyemediklerinin